

Strony w postępowaniu głównym

Wnioskodawca w postępowaniu nakazowym: „Fronteks Interneszynyl” EAD

Dłużnik: Emił Janakiew

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 101 ust. 1 TFUE (zakaz zapobiegania, ograniczania lub zakłócania konkurencji) jest niezgodny z art. 36 ust. 2 Zakon za adwokaturata (ustawy o adwokaturze), zgodnie z którym związek przedsiębiorstw wykonujących wolny zawód [Wisszija adwokatski sywet (naczelna rada adwokacka)] ma na podstawie przyznanej przez państwo właściwości uprawnienie dyskrecjonalne umożliwiające uprzednie określanie minimalnych wysokości cen świadczonych przez te przedsiębiorstwa usług (wynagrodzeń adwokatów)?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr 1, czy art. 78 ust. 5 in fine Graždanski procesualen kodeks (kodeksu postępowania cywilnego) – w części, w jakiej przepis ten nie dopuszcza obniżenia wynagrodzenia adwokata poniżej określonej minimalnej wysokości – jest niezgodny z art. 101 ust. 1 TFUE?
- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie nr 1, czy art. 132 pkt 5 Zakon za adwokaturata (mając na względzie stosowanie art. 136 ust. 1 Zakon za adwokaturata) jest niezgodny z art. 101 ust. 1 TFUE?
- 4) Czy art. 56 ust. 1 TFUE (zakaz ograniczania swobodnego świadczenia usług) jest niezgodny z art. 36 ust. 2 Zakon za adwokaturata?
- 5) Czy art. 78 ust. 8 Graždanski procesualen kodeks jest niezgodny z art. 101 ust. 1 TFUE?
- 6) Czy art. 78 ust. 8 Graždanski procesualen kodeks jest niezgodny z dyrektywą 77/249/EWG⁽¹⁾ (mając na względzie prawo osób reprezentowanych przez doradcę prawnego do dochodzenia wynagrodzenia adwokata)?
- 7) Czy niezgodny z dyrektywą 2006/112/WE⁽²⁾ jest § 2a dopyłnitełni razporedbi na naredba № 1 ot 09.07.2004 g. za minimalnite razmeri na adwokatskite wyznagraždjenja (przepisów uzupełniających do rozporządzenia nr 1 z dnia 9 lipca 2004 r. w sprawie minimalnych stawek wynagrodzeń adwokatów), w którym dopuszczono uznanie VAT za część ceny usługi świadczonej w ramach wykonywania wolnego zawodu (w odniesieniu do włączenia VAT jako części należnego honorarium adwokata)?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mająca na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług, Dz.U. L 78, s. 17.

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 2 czerwca 2016 r. w sprawie T-160/13, Bank Mellat/Rada, wniesione w dniu 2 sierpnia 2016 r. przez Bank Mellat

(Sprawa C-430/16 P)

(2016/C 371/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Mellat (przedstawiciele: S. Zaiwalla P. Reddy, Z. Burbeza, Solicitors, M. Brindle QC, R. Blakeley i J. MacLeod, Barristers)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku;
- stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 15 rozporządzenia 1263⁽¹⁾ w całości lub w zakresie, w jakim ma on zastosowanie do strony skarżącej;
- stwierdzenie niemożności stosowania wobec strony skarżącej art. 1 pkt 6 decyzji 2012/635/WPZiB⁽²⁾; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego i kosztami postępowania przez Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

1. Wnoszący dowołań, Bank Mellat (zwany dalej „Bankiem”), wnosi odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie T-160/13, Bank Mellat/Rada, EU:T:2016:331 (zwanego dalej „wyrokiem”). W skrócie Bank twierdzi, że Sąd popełnił błąd poprzez oddalenie jego skargi o stwierdzenie nieważności lub niemożności stosowania wobec Banku poszczególnych środków stanowiących nałożone na Bank „embargo finansowe”, a w szczególności:
 - (1) art. 1 pkt 15 rozporządzenia Rady (UE) nr 1263/2012.
 - (2) art. 1 pkt 6 decyzji 2012/635/WPZiB.
2. W szczególności Bank podniósł w odwołaniu trzy zarzuty dotyczące naruszeń prawa popełnionych przez Sąd przy ocenie istoty jego skargi:
 - (1) Sąd naruszył prawo przy wykładni i stosowaniu wymogu „niezbędności” zawartego w art. 215 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”) (zarzut pierwszy);
 - (2) Sąd popełnił błąd poprzez stwierdzenie, że embargo finansowe było proporcjonalne, co spowodowało szereg dalszych konkretnych naruszeń prawa (zarzut drugi);
 - (3) Sąd popełnił błąd poprzez stwierdzenie, że embargo finansowe było zgodne z innymi zasadami ogólnymi prawa Unii Europejskiej (zarzut trzeci).
3. Bank podniósł także dwa szerokie zarzuty dotyczące naruszeń prawa przez Sąd przy ocenie dopuszczalności części skargi Banku:
 - (1) Sąd w sposób nieprawidłowy rozdzielił elementy embargo finansowego i uznał w odniesieniu do nich skargę Banku za niedopuszczalną (zarzut czwarty);
 - (2) Sąd popełnił błąd poprzez stwierdzenie w szczególności, że zgodnie z art. 275 TFUE nie był właściwy do orzekania w przedmiocie zarzutów podniesionych przez Bank w odniesieniu do art. 1 pkt 6 decyzji 2012/635/WPZiB (zarzut piąty).
4. W konsekwencji Bank wnosi do Trybunału o uchylenie wyroku i uwzględnienie jego żądań.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1263/2012 z dnia 21 grudnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2012 L 356, s. 34).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2012/635/WPZiB z dnia 15 października 2012 r. dotycząca zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. 2012 L 282, s. 58).